

Нитче въ лудостѣта, Хайне въ сифилиса.
Но нито единъ неможа да стигне въ ума
и творчеството.

Написа цѣлъ складъ нови стихове, все
сжщото. Не искаха да признаятъ гения му.
Подиграваха го.

Отчая се.

После улегна и започна да пише за по
прости работи. Описа баща си, слугинята на
даскала, ратая на съседитѣ, и нѣщо му про
вървѣ.

Дори въ столичнитѣ вестници ги печатаха.
Похвалиха го.

— Има много грѣшки, но е талантливъ.
Той пакъ пламна.

— Ето пжтя, по който ще стана писателъ,
ще стана великъ — зажари мозъка му
парлива мисль.

Заработи усилено.

Издаде книга.

Втора.

Трета.

Пакъ го похвалиха.

— Обещава много. Бързо напредва —
писаха въ вестницитѣ.

За съжаление, пишеха тия около „Из-
грѣвъ“. А тѣ можеха да му донесатъ малко
слава, заплатена съ купъ нещастия и непри-
ятности. Около „Златенъ Рогъ“ мълчаха. А
тамъ бѣха изгодитѣ. Тамъ таланта се възна-
граждаваше и парично.

— Защо пъкъ да не опитамъ и при тѣхъ
— мислѣше си той. — Азъ пакъ ще си пиша
това което си знамъ. А тѣ, тѣхна си работа.
Ако искатъ нека печататъ.